

8. சிவ. ஜோதிலிங்கம்,

**இலங்கைக்கான
ஜனநாயக அரசியல்
கட்டமைப்பு**

MR. SIVA. JOTHILINGAM
B'A (Hons) Po-Sc., Dip-IN-IA (BCIS),
Teacher,
Goodshepherd Convent,
COLOMBO-13.

அரசியல்பு சீர்திருத்த இயக்கம்
18/2, அலோய் சாலை,
கொழும்பு 3.
தொலைபேசி : 576704

சிவ - ஜோதிலிங்கம்

MR. SIVA. JOTHILINGAM
B A (Hons) Po-Sc., Dip-IN-IA (BCIS),
Teacher,
Goodshepherd Convent,
COLOMBO-13.

**இலங்கைக்கான
ஜனநாயக அரசியல்
கட்டமைப்பு**

அரசியாப்பு சீர்திருத்த இயக்கம்
18/2, அலோய் சாலை,
கொழும்பு 3.
தொலைபேசி : 576704

அரச யாப்பு சீதிருத்த இயக்கம்

இலங்கைக்கான ஜனநாயக அரசியல் கட்டமைப்பு

ஒன்றிற்கான பிரேரணைகள்

அறிமுகம்

இலங்கையின் அரசியலானது கடந்த ஒரு தசாப்தத்திற்கு மேலாக மிகவும் நெருக்கடிகள் நிறைந்துள்ளதாகவே காணப்படுகின்றது. எமது அரசியல் கட்டமைப்பில் பாரிய மாற்றங்களை மேற்கொள்வதன் மூலமே இந்த நெருக்கடிகளைத் தீர்த்து வைக்க இயலும். இனவாத பிரச்சினையைத் தீர்க்கத் தவறியமை, அரசியல் வன்முறைகள் தொடர்ந்தும் பிரயோகிக்கப்பட்டமை, நாட்டிலுள்ள ஜனநாயக நிறுவனங்களும் ஜனநாயக நடைமுறைகளும் பலவீனப்பட்டமை, அரசாங்கத்தினது சர்வாதிகாரப் போக்குகள் போன்ற நிலைமைகள் என்பன எமது ஜனநாயக அரசியல் கட்டமைப்பில் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகளையும் ஜனநாயக நடைமுறைகளைப் பலப்படுத்துவதற்கு விடுக்கப்படுகின்ற புதிய கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொள்வதில் உள்ள இயலாத தன்மையையும் மிகத் தெளிவாகக் காண்பிக்கின்றன.

கடந்த தசாப்தங்களில் பல்வேறு வழிகளில் இம்முரண்பாடுகள் தீவிரமடைந்து வந்துள்ளன. இயல்பான வழிகளில் ஜனநாயக ரீதியில் சட்ட திட்டங்களை இயற்றும் முறையினை முற்றிலும் மீறக்கூடியவாறு நீண்டகாலமாக அவசரகால விதிமுறைகளைப் பயன்படுத்தியமை, அரசியல் மற்றும் கலாச்சார மட்டங்களில் மக்களின் கருத்துச் சுதந்திரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவது உட்பட மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளைத் தடைசெய்தமை அல்லது மட்டுப்படுத்த முயன்றமை, சர்வதேச மனிதவரிமை அமைப்பு களினதும், ஐ.நா.மனித உரிமை நிறுவனங்களினதும் கவனத்தை ஈர்க்கும்ளவிற்கு மக்களின் மனித உரிமைகளை மீறியமை, உள்நாட்டில் ஒரு சிவில் யுத்தத்தை தோற்று விப்பதற்குக் காரணியாக அமைந்த சிறுபான்மை இனக்குழுக்களின் உரிமைகளை மறுத்ததன் விளைவாக ஏற்பட்ட இனவாத முரண்பாட்டை அவசரகால விதிமுறைகளைத் தொடர்ந்தும் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அடிப்படையாகப் பயன்படுத்தியமை என்பன இவற்றுள் சிலவாகும்.

அரசியல் வன்முறைகளானது, ஆளும் கட்சியினரும் எதிர்கட்சியினரும் மேற்கொள்கின்ற அரசியல் நடவடிக்கைகளின் ஒரு அங்கமாக உருவாகியுள்ளன. இந்த வன்முறையானது அரசியலில் எதிரணியினரை மெளனப்படுத்துவதற்கும், மாற்றுக் கருத்துக்களை இல்லாதொழிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றமையைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

நாட்டில் நிலவி வரும் அரசியல் கலாச்சார தன்மையான அரசைப் பிரதான கேந்திரமாகக் கொண்ட அரசியல் கருத்தியல் நிலைப்பாடானது சுதந்திரம் கிடைத்தது முதல் மக்களின் பொருளாதார ஈடுபாடு உட்பட அவர்களின் வாழ்க்கையின் சகல அம்சங்களிலும் தலையீடு செய்யக்கூடிய ஒரு பலமான இயந்திரமாக அரசு உருவாவதற்கு வழிவகுத்துள்ளது. இலத்திரனியல் தொடர்பு சாதனங்களான வானொலி, தொலைக்காட்சி ஆகியவற்றின் பூரண கட்டுப்பாடும், பிரசுரத் தொடர்பு சாதனங்களான பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் போன்றவற்றின் ஒரு பகுதிக்கான கட்டுப்பாடும் அரசின் கைகளில் இருப்பதன் காரணமாக இவற்றைப் பயன்படுத்தி மக்களின் சிந்தனைகளைத் திசைதிருப்புவதற்கும், கட்டுப்படுத்துவதற்குமான தகுதியை அரசு பெற்றுள்ளது. அத்தோடு, எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மை இனக்குழுவினரான சிங்களவர்களின் அரசியல் கருவியாகவும் அரசு செயற்பட்டு வருகின்றது.

1978ஆம் ஆண்டின் அரசியல் யாப்பின் மூலம் இலங்கையின் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி முறையை அங்கீகரித்ததன் மூலம் இலங்கை அரசியலில் முன்பிருந்து நிலவிவந்த அதிகார ஆதிக்கப் போக்கிற்கு யாப்பியல் மகுடம் சூட்டப்பட்டுள்ளது. பதவியில் இருந்த ஜனாதிபதிமார் தமது அதிகாரங்களை வரையறை இன்றிப் பயன்படுத்தியதன் மூலம் தம்முடைய தனிப்பட்டதும், தாம் அங்கம் வகிக்கும் அரசியற் கட்சியினதும் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டும் தேவை கருதி பல நிறுவகங்களையும், நடைமுறை விதிகளையும் ஏற்படுத்தி செயற்பட்டமையைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த அதிகாரவாதமானதும், அதிகாரங்களை ஒருமுகப்படுத்துவதற்குமான போக்குகளானது அரசியல் யாப்பின் விதிமுறைகளுக்கமைய மாகாண அலகுகளுக்கு அதிகாரங்களை முறையாகப் பகிர்ந்தளிப்பதற்குத் தடையாக செயற்படக் கூடியவைகளாகும்.

முன்னைய ஜனாதிபதிகளைப் போலவே தொடர்ந்து வரும் ஜனாதிபதிகளும் தனிப்பட்ட ரீதியில் அதிகாரத்தைப் பிரயோகிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியா விட்டாலும் இந்த நிறைவேற்று அதிகாரப் பிரயோக நடைமுறைகள் பாரிய அளவில் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

இலங்கையில் ஜனநாயக நடைமுறைகள் பலவீனமடைவதற்கான மையக் காரணியாகவும், மிக முக்கிய காரணியாகவும் அமைவது இனவாத முரண்பாடேயாகும். சிறுபான்மை இனக்குழுக்களின் அரசியல் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டமையும், பெரும்பான்மையினரின் மேலாதிக்கத்துடன் இலங்கையின் அரசினால் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த பாகுபாட்டு நடவடிக்கைகளுமே இம்முரண்பாட்டிற்கான மூலக் காரணிகளாகும். தமிழ் இனக்குழுவே இந்த பாகுபாடான நடைமுறைகளுக்கு எதிராக முதன் முதலில் எதிர்த்துக் கிளம்பியது. இறுதியில் தமிழ் அரசியல் சக்திகளில் சில பிரிவினர் தமிழர்களின் இன எதிர்பார்ப்புக்களை வென்றெடுப்பதற்காக அரசுக்கு எதிராக ஆயுதமேந்திய போராட்டத்தில் ஈடுபடலாயினர். இந்த ஆயுத முரண்பாடுதான் இலங்கை அரசியலில் இன்றைய நெருக்கடிக்கு மையக்கருவாக அமைந்துள்ளது.

இந்த இனவாத நெருக்கடியானது அரசியல் எதிர்ப்பியக்கம் என்ற நிலையில் இருந்து ஆயுதப் போராட்டமாக தீவிரமடைந்து விட்ட போதிலும், தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்து வரும் பிரதேசங்களில் அவர்களது சுயாட்சிக்கான உரிமையினை அங்கீகரிப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்ட அவர்களின் நியாய பூர்வமான அரசியல் எதிர்பார்ப்புக்களைப் பூர்த்தி செய்வதன் மூலம் மாத்திரமே தீர்த்து வைக்க முடியும் என்ற நிலைப்பாடு தொடர்ந்தும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தொன்றாகும்.

1957ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம், 1965ஆம் ஆண்டு செய்து கொள்ளப்பட்ட டட்டி - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம், 1987ஆம் ஆண்டில் செய்து கொள்ளப்பட்ட இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கையின் விளைவாக நிறுவப்பட்ட மாகாண சபைகள் முறை போன்று இப்பிரச்சினைக்கு தீர்வைக் காண மேற்கொள்ளப்பட்ட எல்லா முயற்சிகளிலும் மேற்கூறிய சுயாட்சிக்கான நிலைப்பாடு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகவே விளங்குகின்றது. அத்தோடு அவைய யாவும் தமிழ் மக்களுக்கு ஓரளவு சுயாட்சியை உறுதி செய்யும் வகையிலான அதிகாரப் பங்கீட்டுக் கொள்கையின் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டவைகளாகும்.

எனவே, இனவாத முரண்பாட்டை தீர்ப்பதற்கான ஒரே வழி அரசியல் அதிகாரத்தை முறையாகப் பகிர்ந்தளிப்பது ஒன்று தான் என்பது கேள்விக்கிடமில்லாமல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு விடயமாகும். உண்மையிலேயே, பிரதான அரசியல் கட்சிகள் எல்லாம் இந்த நிலைப்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. ஆனால், பங்கிடப்பட வேண்டிய அதிகாரங்களின் அளவு, அந்த அதிகாரங்கள் பங்கிடப்படுவதற்கான பிராந்திய அலகு ஆகியவை தொடர்பாகவே வாதப் பிரதிவாதங்கள் இடம் பெற்று வருகின்றன. இனவாதப் பிரச்சினைக்கான தீர்வைக் காண்பதற்காக திரு. மங்கள முனசிங்க தலைமையிலான பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழுவிலும் இந்த இரு விடயங்களை மையப்படுத்தியே கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளன.

எவ்வாறெனினும், அதிகாரத்தைப் பங்கிடுவதற்கென இதுகாலவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட சகல முயற்சிகளும், தற்போதைய அரசியல் யாப்பில் காணப்படுகின்ற ஒற்றையாட்சித் தன்மை, மிகவும் ஒரு முகப்படுத்தப்பட்டுள்ள நிறைவேற்று அதிகார நடைமுறைகள், பெரும்பான்மையினர் பின்பற்றுகின்ற சமயத்திற்கான விசேட அந்தஸ்து போன்ற குறைபாடுகளைக் கொண்ட வரையறைகளுக்குள் அமைந்ததாகவே இருந்துள்ளன. அதிகாரப் பங்கீட்டை மேற்கொள்வதற்கான முயற்சிகள் தோல்வி அடைந்தமைக்கான காரணங்களுள் இவையும் சிலவாகும்.

இலங்கை அரசின் அதிகாரவாதப் போக்குகளையும், அதிகாரத்தை ஒரு முகப்படுத்தும் போக்குகளையும் மேலும் வலுப்படுத்துவதற்கு இனவாத முரண்பாடு உதவியுள்ளது. நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டையும், ஐக்கியத்தையும் பாதுகாப்பதற்காகவே போர் நடத்தப்படுகின்றது என்ற கூற்றானது அவசரகால விதிமுறைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதையும், அசாதாரண சட்டங்களையும் விதிமுறைகளையும் நடைமுறைப்

படுத்துவதையும் நியாயப்படுத்துவதற்காக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. அரசு பாதுகாப்புப்படையினரால் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற சட்ட விரோத நடவடிக்கைகளும் போரின் பெயரில் நியாயப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. இந்நிலைமையே, தமிழர்கள் மத்தியிலுள்ள ஒரு தீவிரவாதக்குழு அதன் மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்டவும், தமிழ் சமூகத்தில் அதற்கு எதிராக செயற்பட்ட எல்லா எதிர்ப்புச் சக்திகளையும் இல்லா தொழிப்பதற்குமான சாட்டாகவும் அமைந்துவிட்டது.

இவ்விரு பிரச்சினைகளும் இறுதியில் எமது அரசியல் நடைமுறையில் ஒரு நேர்மையான ஜனநாயக நடைமுறையின்மையுடன் தொடர்புடைய விடயங்களாகும். இன, மொழி, மத வேறுபாடுகளைக் கொண்ட இலங்கை சமூகத்தின் பன்முகப்பாங்கான தன்மையானது எமது அரசியல் கட்டமைப்பில் பிரதிபலிக்கவில்லை. ஜனநாயக நடைமுறைகளும், இலங்கையின் ஒற்றையாட்சி வரையறையினால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டவையாகவே அமைந்துள்ளன. எனவே, இன, மொழி, மத அடிப்படைகளைக் கொண்டு அபிவிருத்தியுற்ற தனித்துவங்களுடனான எமது சமூகத்தின் பல்லினப் பாங்கு பல மதப்பண்பாடு போன்ற யதார்த்தங்களை அங்கீகரிக்கின்றதும், அதிகாரவாதப் போக்குகள் அற்றதுமான பன்முக ஜனநாயகக் கட்டமைப்பை ஏற்படுத்துவதன் மூலமே இப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளைக் காணலாம் என நாம் நம்புகின்றோம்.

ஜனநாயக நடைமுறைகளை உறுதிசெய்யக் கூடியதும், இலங்கையில் வாழும் எல்லா இனக்குழுக்களினதும் எதிர்பார்ப்புக்களையும் பூர்த்தி செய்யக் கூடியதுமான ஒரே அரசியல் கட்டமைப்பானது அதன் வடிவிலும், உள்ளடக்கத்திலும் சமஷ்டி ஆட்சி முறையைக் கொண்டது என நாம் நம்புகிறோம்.

நவீன உலகில் பல நாடுகளில் காணப்படுவதைப் போன்று சமஷ்டி அமைப்பானது பல்வேறு கட்டமைப்புக்களைக் கொண்ட ஒன்றாகும். எவ்வாறெனினும், குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டில் பிராந்திய அலகுகளுக்கோ அல்லது தனித்துவமான சமூகக் குழுக்களுக்கோ யாப்புரிதியாக வரையறை செய்யப்பட்ட அடிப்படையில் அரசியல் அதிகாரத்தை பகிர்வது தான் எல்லா சமஷ்டி அமைப்புக்களினதும் அடிப்படைக் கொள்கையாகும். விசேடமாக பல்லினப் பாங்கான சமூகங்களில் ஒரு சமூகம் ஏனைய சமூகங்களின் மீது அரசியல் ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிலைமையை தவிர்ப்பதற்கும் எல்லா இனங்களினதும் அரசியல் சுதந்திரங்களை அங்கீகரிக்கவும் ஏதுவாக சமஷ்டி அமைப்பு முறை அமைகின்றது. வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டவும் பிரிவுபட்ட சமூகங்களை ஒன்று சேர்ப்பதையும் சமஷ்டி அமைப்பு உறுதி செய்கின்றது.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள குறிக்கோள்கள் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டுமாயின், இலங்கைக்குத் தேவையான ஜனநாயக ஐக்கிய அரசியல் கட்டமைப்பானது பின்வரும் தன்மைகளைக் கொண்டதாக அமைதல் வேண்டும் என நாம் நம்புகிறோம்.

இனவாத முரண்பாட்டிற்கு சமாதான வழிகளில் அரசியல் தீர்வை நடைமுறைப்படுத்துவது ஜனநாயக நடைமுறைகளை மீள்விப்பது போன்ற விடயங்களில் கடமைப்பாடு கொண்ட ஒரு அரசாங்கமும், ஜனாதிபதியும் தேர்தல்களின் மூலம் அதிகாரத்திற்கு வந்துள்ளமை மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும். மிக அதிகப்படியான ஆதரவுடன் இந்த அரசாங்கத்தை பதவியில் அமர்த்திய மக்களுக்கும் ஜனநாயகத்துடனான சமாதானமே தேவை என நாம் கருதுகின்றோம்.

அரசாங்கம் சமாதான நடைமுறைகளை ஏற்கனவே ஆரம்பித்துள்ளமையும், சமாதானத்தை அடைவதற்கான முயற்சிகளைத் தொடர்வதில் அவர்களுக்கிருக்கும் கடமைப்பாட்டைப் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளமையும் எமக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றது.

நாம் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வாக முன்வைக்கக்கூடிய அரசியல் கட்டமைப்பின் தன்மை தொடர்பான எமது ஆலோசனைகளை இப்பொழுது நாம் முன்வைக்கிறோம். தற்போதைய அரசியல் விவாதத்தில் இந்த ஆலோசனைகள் ஒரு காத்திரமான பங்களிப்பை செலுத்தும் என நாம் நம்புகின்றோம்.

அரசியல் சீர்திருத்த இயக்கம்

18/2, அலோய் சாலை,

கொழும்பு - 3.

தொலைபேசி: 01 - 576704.

01 - 02 - 1995.

ஜனநாயக அரசியல் கட்டமைப்பிற்குத் தேவையான அம்சங்கள்

1. அரசு மத சார்பற்ற ஒன்றாக இருத்தல் வேண்டும்.

ஒவ்வொருவரினதும் தெரிவுக்கமைய, மதங்களைப் பின்பற்றுவதற்கான எல்லாப் பிரச்சைகளினதும் சுதந்திரங்களை மட்டும் அரசு உறுதி செய்தல் வேண்டும்.

2. அடிப்படை உரிமைகளும், மனித உரிமைகளும் பலப்படுத்தப்பட்டு பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும்.

சர்வதேச மனித உரிமைப் பிரகடனங்களில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள மனித உரிமைகளுக்கு சமமாக இலங்கையின் எல்லைக்கு உட்பட்டு வாழ்கின்ற எல்லா நபர்களினதும் அடிப்படை மற்றும் மனித உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுவது யாப்பு ரீதியாக உத்தரவாதப்படுத்தப்படல் வேண்டும். தேசிய பாதுகாப்பு என்னும் போர்வையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் சட்டங்களினாலோ அல்லது விதிமுறைகளினாலோ இந்த உரிமைகள் மீறப்படுவது தடுக்கப்படல் வேண்டும். ஏதேனும் உரிமைகள் எப்போதாவது கட்டுப்படுத்தப்படுவது அவசியமாகுமேயானால், அத்தகைய நடைமுறைகள் அந்தக் குறிப்பிட்ட தேவையினதும், சூழ்நிலைகளினதும் அடிப்படையிலும், சட்டத்தின் வரையறைக்குட்பட்டதாகவும் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். அத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் அக்குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையைச் சமாளிப்பதற்கு மட்டும் மேற்கொள்ளக் கூடிய வரையறைகளையும், கால எல்லைகளையும் கொண்டதாக அமைதல் வேண்டும். ஏற்கனவே நடைமுறையிலுள்ள சட்ட மூலங்களும், எதிர்காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய சட்ட மூலங்களும் மேற்கூறப்பட்டுள்ள நிலைப்பாடுகளுக்கு அனுசூலமாக அமைதல் வேண்டும்.

எல்லா அடிப்படை உரிமைகளும் சட்டரீதியாக உத்தரவாதப்படுத்தப்படல் வேண்டும். எந்தவொரு நபரினதும் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படுமிடத்து அந்த அடிப்படை உரிமை மீறல் தொடர்பாக பிரதேச, தேசிய, சர்வதேசிய மட்டங்களிலான சட்ட நடவடிக்கைகள் மூலமாக அந்நபர் தனது மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாக நிவாரணம் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும்.

3. பிரசாவுரிமை

1948 பெப்ரவரி மாதம் 4ஆம் திகதி இலங்கையில் சாதாரணமாக வசித்தவர்களும், அவர்களின் வழிவந்தவர்களும் இலங்கைப் பிரஜைகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

இந்த நடைமுறையானது இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தபொழுது இலங்கையைத் தாயகமாக கொண்டு வாழ்ந்து வந்த எல்லோருக்கும் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு வழிவகுக்கும். அத்தோடு, மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கு பிரஜாவுரிமை ரீதியாக இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளை இல்லாதொழிக்க கூடியதாக அமையும்.

இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தங்களின் அடிப்படையில் இந்தியப் பிரஜாவுரிமையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு பலவந்தப்படுத்தப்பட்டவர்கள் தமது முடிவை மாற்றி இலங்கைப் பிரஜாவுரிமைக்காக விண்ணப்பிக்கக்கூடிய தகுதியுடையவர்களாக்குதல் வேண்டும்.

4. சமஷ்டி அரசு

இலங்கை அரசானது பிரதேச அதிகார அலகுகளைக் கொண்ட சமஷ்டி அரசாக அமைதல் வேண்டும்.

5. தேசிய மொழிகள்

சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளும் தேசிய மொழிகளாக ஆக்கப்படுதல் வேண்டும். இந்த நடைமுறையானது தற்கால தேவைகளையும், கோரிக்கைகளையும், பூர்த்தி செய்யக்கூடிய மொழிக் கொள்கையை உருவாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒன்றாகும்.

மொழி நடைமுறைகளைப் பொறுத்தளவில் சிங்களமும், தமிழும் நிர்வாக மொழியாகவும், நீதித்துறை மொழியாகவும் அமையும். ஒவ்வொரு பிராந்திய அதிகார அலகும் அதனுடைய ஆவணங்களையும், பதிவுகளையும் வைத்துக்கொள்வதற்கான மொழியை அந்தந்த பிராந்திய மக்களுடைய மொழி விகிதாசாரத்தின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்து கொள்ளும். எவ்வாறெனினும், தேசிய, பிராந்திய நிர்வாகங்கள் ஒரு பிரஜை தான் விரும்பும் ஒரு தேசிய மொழியில் கருமமாற்றுவதற்குத் தேவையான வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல் வேண்டும்.

6. சமப்பாட்டு, மட்டுப்பாட்டு நடைமுறைகள்.

பாராளுமன்றம், நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறை ஆகிய மூன்றுக்குமிடையில் சமப்பாட்டையும், மட்டுப்பாட்டையும் உறுதி செய்யக்கூடிய நடைமுறைகள் மிகத் தெளிவாக வரையறை செய்யப்படுதல் வேண்டும்.

இலங்கையின் சமூகக் கூறுகளையும், அவற்றின் யாப்பியல் ஏற்பாடுகள் தொடர்பான கடந்த கால அனுபவங்களையும் நோக்கும் போது இலங்கையில் ஜனநாயக நடைமுறைகளை வலுப்படுத்துவதற்கு நிறைவேற்றுத்துறைக்கும், பாராளுமன்றத்திற்கும், நீதித்துறைக்கும் இடையில் உறுதியான மட்டுப்பாட்டு, சமப்பாட்டு நடைமுறைகள் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியமென நாம் நம்புகின்றோம்.

7. சட்டவாக்கல் அதிகாரம்

மக்களின் சட்டவாக்கல் அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டு, அவை மத்தியில் ஈரவை கொண்ட பாராளுமன்றத்தின் மூலமாகவும், சமஷ்டி அலகுகளில் செயற்படுகின்ற சட்டவாக்க சபைகளின் மூலமாகவும் பிரயோகிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

வெவ்வேறு இனங்களினதும், பிராந்தியங்களினதும் பிரதிநிதிகள் தேசிய கொள்கைகளை நிர்ணயிப்பது தொடர்பாக முறையான பங்களிப்பை மேற்கொள்வதை நோக்கமாகக் கொண்டு மத்தியில் ஈரவை கொண்ட பாராளுமன்ற அமைப்பு முறை உருவாக்கப்படல் வேண்டும். இனக்குழுக்களின் முறையான அதிகாரப்பங்கீட்டின் தேவையை, பிராந்திய ரீதியாக அதிகாரங்களைப் பங்கிடுவதன் மூலம் மட்டும் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியாது. எனவே, பிரதிநிதிகள் சபையானது அதன் அரைவாசி உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொரு சமஷ்டி பிரதேசத்திற்குமான பட்டியலிலிருந்து விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையிலும், எஞ்சிய அரைவாசிப்பேர் தேர்தல் தொகுதிகளில் நேரடிப்போட்டியின் மூலமும் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள்.

செனட் (மேல்) சபையானது சமஷ்டி அலகுகளிலிருந்து சமமான பிரதிநிதிகளையும் செனட் சபையில் பிரதிநிதித்துவம் செய்யாத குழுக்களின் பிரதிநிதிகளாக ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையுடையவர்களை நியமனப் பிரதிநிதிகளாகவும் கொண்டதாக அமையும். இவ்விரு சபைகளும், ஏறக்குறைய சமமான அதிகாரங்களைக் கொண்டதாக இருக்கும். எல்லாச் சட்ட மூலங்களும் இந்த இரு சபைகளினாலும் நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும். அரசியல் யாப்பிற்கான திருத்தப் பிரேரணைகள் யாவும் இவ்விரு சபைகளினாலும் மூன்றின் இரண்டு பெரும்பான்மை வாக்குகளால் நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும். பிராந்திய சபைக்கு கூடுதலான அதிகாரங்களை வழங்குவது தொடர்பான பிரேரணைகள், அவை எல்லா பிராந்திய சபைகளினாலும் அங்கீகாரம் பெற்றவைகளாயிருக்குமிடத்து பாராளுமன்றத்தில் சாதாரண பெரும்பான்மை வாக்குகளின் அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்படுவதன் மூலம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

பின்குறிப்பிட்டுள்ளபடி வெவ்வேறாக்கப்பட்டுள்ள செயற்பாடுகளின் அடிப்படையில் ஒரு சிறிய பாராளுமன்றம் அமைக்கப்படுவது முன் மொழியப்படுகின்றது. இந்தப் பிரதிநிதிகள் சபையானது 120 அங்கத்தினர்களைக் கொண்டதாகவும், அவற்றில் அரைவாசி அங்கத்தவர்கள் தேர்தல் தொகுதி வாரியாக நடைபெறுகின்ற பெரும் பாண்மையான வாக்குகளின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்படுபவர்களாகவும், மிகுதி அரைவாசி அங்கத்தினர்கள் பிராந்திய சமஷ்டி அலகுகளுக்காகத் தயாரிக்கப்பட்டு முன் வைக்கப்படும் அங்கத்தினர் பட்டியலின் மூலமாக விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்படுபவர்களாகவும் இருப்பர்.

செனட் சபையானது 60 அங்கத்தினர்களை கொண்டதாகவும், அவற்றில் 48 அங்கத்தினர் ஒரு பிராந்திய சபைக்கு எட்டு உறுப்பினர்கள் என்ற அடிப்படையில் ஆறு பிராந்திய சபைகளுக்குமான சமமான பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையிலும், எஞ்சிய உறுப்பினர்கள் சமஷ்டி சபையின் சிபாரிசின் அடிப்படையில் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுபவர்களாகவும் இருப்பர்.

பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சுதந்திரமாகவும், தத்தமது மனச்சாட்சியின் அடிப்படையிலும் நடந்து கொள்வது உறுதிசெய்யப்படுதல் வேண்டும். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை கட்சியின் அங்கத்துவத்தினின்றும், பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியிலிருந்தும் விலக்கும் அதிகாரங்கள் இல்லாதொழிக்கப்படல் வேண்டும்.

பாராளுமன்றத்தில் ஆசனங்கள் காலியாகும் பொழுதும், செனட் சபையின் பிராந்திய ரீதியாக தெரிவு செய்யப்பட்ட ஆசனங்கள் காலியாகும் பொழுதும் அவற்றிற்குத் தேவையான அங்கத்தவர்களை இடைத்தேர்தல்கள் மூலம் தெரிவு செய்தல் வேண்டும்.

பாராளுமன்றமானது அதனுடைய நடைமுறைகளுக்குத் தேவையான விதி முறைகளை வரையறை செய்து கொள்வதற்கும், உள்ளக ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடுகளை தீர்மானிப்பதற்கும் அதிகாரம் கொண்டதாக இருக்கும்.

பாராளுமன்றத்திற்கான விசேட வரப்பிரசாதங்களை மீறுதல் என்ற ஒரு கோட்பாடு இருத்தல் ஆகாது. நாட்டினுடைய சாதாரண சட்டத்திற்கும், நீதித்துறைக்கும் உட்பட்ட அடிப்படையில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் நடவடிக்கைகளை விமர்சனம் செய்கின்ற உரிமை எல்லாப் பிரஜைகளுக்கும் இருத்தல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு சமஷ்டி அலகும் ஒவ்வொரு பிராந்திய சபையைக் கொண்டதாகவும் அப்பிராந்திய சபைகளானது அவற்றினுடைய அதிகார வரம்புகளுக்குட்பட்ட அடிப்படையில் சட்டவாக்கல் அதிகாரங்களைக் கொண்டவையாகவும் செயற்படும். இந்த சட்டவாக்கல் அதிகாரமானது பிரதேச அலகுகளுக்கு அதிகாரங்கள் பங்கிடப்பட்ட விடயங்களுடன் தொடர்புடையனவாக அமையும்.

பிராந்திய சபைகளுக்கான அங்கத்தினர்களில் அரைவாசி அங்கத்தினர்கள் தேர்தல் தொகுதிகள் வாரியாக நடைபெறுகின்ற தேர்தலின் நேரடிப் போட்டியின் மூலம் பெறப்படுகின்ற பெரும்பான்மை வாக்குகளினடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்படுவர். எஞ்சிய அரைவாசிப்பேர் அப்பிராந்திய அங்கத்தினர் பட்டியலில் இருந்து பெறப்பட்ட வாக்குகளின் விகிதாசார அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்படுவர்.

8. தேர்தல் நடைமுறைகள்மாற்றியமைக்கப்படல் வேண்டும்

தேர்தலில் மக்களின் (வாக்காளர்களின்) அபிப்பிராயங்கள் சரியான முறையில் பிரதிபலிக்கக்கூடியதான விகிதாசாரப் பிரிநிதித்துவ முறை தொடர்ந்தும் இருத்தல் வேண்டும். ஆனால், தற்போதைய அதன் நடைமுறையில் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகளான வெட்டுப்புள்ளிகளை நிர்ணயித்தல், போனஸ் ஆசனங்களை வழங்குதல் போன்றவை நீக்கப்பட்டு விகிதாசாரப் பிரிநிதித்துவம் பூரணமாகப் பிரதிபலிப்பதற்கான வழிவகைகளை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையின் அரைவாசி அங்கத்தினர்களும், ஒவ்வொரு பிராந்திய சபைகளுக்கும் அரைவாசி அங்கத்தினர்களும் தேர்தல் தொகுதி அடிப்படையில் நடைபெறும் நேரடிப் போட்டியின் மூலம் தெரிவு செய்யப்படக்கூடிய விதத்தில் தேர்தல் தொகுதிகள் மீள் நிர்ணயம் செய்யப்படுதல் வேண்டும் எனவும் இவ்வாறு தேர்தல் தொகுதிகள் மீள் நிர்ணயம் செய்யப்படும் போது சிறுபான்மையினர் போதியளவு பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதை உறுதி செய்யக்கூடிய வகையில் தேர்தல் தொகுதிகள் நிர்ணயம் செய்யப்படுதல் வேண்டும் எனவும் நாம் கூறுகின்றோம்.

9. சட்ட மூலங்களுக்கான நீதித்துறை விமர்சனம்.

பாராளுமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்படுகின்ற எல்லா சட்ட மூலங்களும் பிராந்திய சபைகளினால் நிறைவேற்றப்படுகின்ற சட்ட மூலங்களும் சட்ட விமர்சனங்களுக்கு உட்படுத்தப்படல் வேண்டும்.

தற்பொழுது மசோதாக்களானது சட்டமூலமாக பாராளுமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்பு மட்டும் தான் நீதித்துறையின் சட்ட விமர்சனங்களுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றது. தேசிய தேவைகளையும், அவசர தேவைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு 24 மணித்தியாலங்களுக்கு இடைப்பட்ட கால எல்லைக்குள் மசோதாக்களுக்கான உயர்நீதி மன்றத்தின் அங்கீகாரங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட பதவியிலிருந்த அரசாங்கங்கள், பல்வேறு விதத்திலும் அந்த மசோதாக்களின் வரம்புகளை மீறி செயற்பட்டுள்ளன.

சட்ட மூலங்களில் காணப்படும் பல்வேறு குறைபாடுகள் அச்சட்ட மூலங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் போது தான் வெளிப்படுகின்றன என்பது பல சந்தர்ப்பங்களில் நிரூபிக்கப்பட்ட விடயம் ஆகும். எனவே, எல்லா சட்ட மூலங்களும் எக்கால கட்டத்திலும் நீதித்துறையின் சட்ட விமர்சனங்களுக்கு உட்படுத்தப்படக் கூடியதாக அமைய வேண்டும் என நாம் முன்மொழிகின்றோம்.

10. நிறைவேற்று அதிகாரமும் அதன் சமப்பாட்டு, மட்டுப்பாட்டு நடைமுறைகளும் (Check and Balance procedures)

நிறைவேற்று அதிகாரமானது அதற்கான மட்டுப்பாட்டு, சமப்பாட்டு நடைமுறைகளுடன் அரசாங்கத்தின் ஏனைய அங்கங்களுடன் தொடர்புபடுத்தப்படுவது பற்றிய பிரச்சினையை பல்வேறு வழிமுறைகளில் அணுகமுடியும்.

ஜனாதிபதி என்னும் பிரதான அரசியல் பிரமுகர் முழுநாட்டிலுமுள்ள எல்லா மக்களினமும் வாக்குகளினால் தெரிவு செய்யப்படுவதை இந்நாட்டினுடைய இன விகிதாசார அடிப்படையில் நோக்கும் போது அவர் சிறுபான்மையினரின் எதிர் பார்ப்புக்கள் தொடர்பாக அவதானத்துடன் நடந்து கொள்ள வேண்டிய நிலைமை ஏற்படும் என்பதே நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி முறை சார்பாக முன்வைக்கப்படுகின்ற பலமான தர்க்கமாக அமைகின்றது. ஜனாதிபதித் தேர்தல் நடைமுறையில் சிறுபான்மையினர் அரசியல் ரீதியாக முக்கியத்துவம் பெறுவதோடு அவர்களின் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கான சந்தர்ப்பங்களும் கிடைக்கின்றன. எவ்வாறெனினும், நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி முறையானது ஒரு தனிநபரின் கைகளுக்குள் அதிகாரங்களை ஒரு முகப்படுத்துவதோடு, அளவுக்கதிகமான அதிகாரங்கள் ஒன்று சேரவும் வழிவகுக்கின்றது. ஜனாதிபதியின் தேர்தல் தொகுதியாக முழுநாடும் இருப்பதன் காரணமாக வெற்றி பெறும் ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் பாராளுமன்ற அதிகாரங்களை விட மேலானது என்றோ அல்லது தனக்கு அத்தகைய பொறுப்புக்கள் உண்டு என்றோ எண்ணக்கூடிய நிலைமைகள் ஏற்படலாம். இது எமது அரசியல் அமைப்பில் காணப்படுகின்ற அதிகாரவாதப் போக்குகளை வலுப்படுத்த வழிவகுக்கும். மேலும், இந்நிலைமைகள் எதிரணி அரசியல் சக்திகளைப் பலமிழக்கச் செய்யக்கூடிய நிலைமையையும் ஏற்படுத்தும். ஜனாதிபதியின் செயற்பாடுகள் பற்றிய கேள்விகளையோ, விளக்கங்களையோ கேட்கக்கூடிய அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கும் இல்லை. ஒருவர் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டால் அவரின் பதவிக்காலம் முடியும் வரை அவரை பதவியிலிருந்து நீக்க முடியாத நிலைமையே பெரும் பாலும் நிலவுகின்றது. இந்த ஜனாதிபதி முறையின் குறைபாடுகள் 1978ம் ஆண்டு முதல் கிடைத்த அனுபவங்களின் மூலம் மிகத் தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கின்றது.

தற்போதைய அரசியல் சூழ்நிலையில் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள ஜனாதிபதி முறையின் சாதகமான அம்சங்களை அதன் நடைமுறைப் பிரச்சினைகளோடு ஒப்பிட்டுப்

பார்க்கும் போது அது மிகவும் பிரபலமானதாகத் தோன்றவில்லை. எனவே, அவை பாராளுமன்ற நிறைவேற்று அதிகார முறைக்குத் திரும்பிச் செல்லுதல் நல்லது என்றே நாங்கள் கருதுகிறோம். இந்தக் கட்டமைப்பில் நிறைவேற்றுத்துறையானது எப்பொழுதும் பாராளுமன்றத்தின் பொறுப்பிலும், பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்பாகவும் செயற்படும். நிறைவேற்று அதிகாரம் ஒரு குழுவினரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு மட்டுப்பாட்டு, சமப்பாட்டு நடைமுறைகள் விதிக்கப்படுவதனுடாக அதிகாரங்கள் ஒரு தனி நபரிடம் செறிவாவது தவிர்க்கப்படவும் வழிவகுக்கின்றது.

அதிகாரங்கள் பிரதம அமைச்சர், அமைச்சரவை, பிராந்திய அமைச்சர்கள் பொறுப்பில் விடப்படும். ஒரு சில முக்கியமான சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர்த்த சாதாரண நிலைமைகளில், ஜனாதிபதியும், பிராந்திய ஆளுநர்களும் அவ்வவ் அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின்படி தமது நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வர். விசேட சந்தர்ப்பங்களின் போது நிறைவேற்று நடவடிக்கைகள் சமஷ்டிப் பேரவையினதோ அல்லது வேறு தகுதி பெற்ற நிறுவனத்தினதோ சிபாரிசின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படும். இப்படியாக வரையறை செய்யப்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்ட ஒரு ஜனாதிபதியாக இருக்கும் போது அவர் பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளினதும் அங்கத்தினர்களையும் பிராந்திய அலகுகளின் அங்கத்தினர்களையும் கொண்ட ஒரு தேர்தல் கூட்டவை ஒன்றின் மூலமாக தெரிவு செய்யப்படுவார்.

11. அரசு நிர்வாக சேவையானது சுதந்திரமானதும், அரசியல் மயப்படுத்தப்படாமலும் இருத்தல் வேண்டும்.

அரசு நிர்வாக சேவையானது நிறைவேற்றுத்துறையினதும், பாராளுமன்றங்களினதும் தலையீடுகளில் இருந்து விடுவிக்கப்படுதல் வேண்டும். இச்சேவையைக் கட்டுப்படுத்தும் பொறுப்பானது ஒரு சுதந்திரமான ஆணைக்குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்படுதல் வேண்டும். எவ்வாறெனினும், அரசு சேவை அதிகாரியின் தவறான செயற்பாட்டின் காரணமாகப் பாதிப்பிற்குள்ளாகும் எந்தவொரு பிரஜைக்கும் நிர்வாகத்துறை அல்லது நீதித்துறை மட்டத்தில் நிவாரணம் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்புக்கள் வலுப்படுத்தப்படல் வேண்டும்.

12. நீதித்துறையானது பாராளுமன்றங்களினதும், நிறைவேற்றுத்துறையினதும் கட்டுப்பாடுகளில் இருந்து சுதந்திரமாக்கப்படுவது யாப்புரீதியான உத்தரவா தத்தைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

நீதித்துறை நிர்வாகத்திற்கு தேவையான நிறுவனங்களாக தேசியமட்டத்தில்;

சிலில் மற்றும் குற்றவியல் சட்ட விவகாரங்கள் தொடர்பான மேன் முறையீடுகளை ஏற்று ஆராய்கின்ற சட்ட அதிகாரமும், யாப்பில் அதிகாரமும், யாப்பியல்

விவகாரங்கள் தொடர்பான சட்ட அதிகாரமும் கொண்டதாக உயர் நீதிமன்றமும்,

பிராந்திய மேல் நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புக்கள் தொடர்பான மேன் முறையீடுகளை ஏற்று ஆராய்கின்ற சட்ட அதிகாரம் கொண்டதாக மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றமும் அமையும்.

பிராந்திய மட்டத்தில்;

பிராந்தியத்திற்கு உட்பட்ட எல்லா நீதிமன்றங்களினதும் விவகாரங்கள் தொடர்பாகவும் அடிப்படை உரிமைகள், மொழி உரிமைகள் போன்ற சட்ட விவகாரங்கள் தொடர்பாகவும் மேன் முறையீடுகளை ஏற்று ஆராய்வதற்கும், சட்டங்களை சீரமைப்பதற்குமான சட்ட அதிகாரங்கள் கொண்டதாக பிராந்திய மேல் நீதிமன்றங்கள் அமையும்.

13. மத்திய அரசுக்கும், பிராந்திய அலகுகளுக்கும் மிகவும் தெளிவாக வரையறை செய்யப்பட்ட சட்டவாக்க, நிறைவேற்றுத்துறை, வருவாய்த்துறை அதிகாரங்கள் இருத்தல் வேண்டும்.

மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அதிகார அலகுகளுக்கும் பொறுப்பளிக்கப்படும் பணிகள், பிராந்திய மட்டத்தில் மிகவும் திறமையாகவும், சிறந்த முறையிலும் நிறைவேற்றக்கூடியது என்ற கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆட்சி அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

தேசிய மட்டத்தில் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும் என்று கருதப்படும் பணிகள் மட்டுமே மத்திய அரசின் பொறுப்பில் விடப்படுதல் வேண்டும்.

மத்திய அரசுக்கும், பிராந்திய சபைகளுக்கும்ான பொறுப்புக்களைத் தீர்மானிக்கும் போது இரு பிரிவிற்ருமான விடயங்கள் தொடர்பான வெவ்வேறு பட்டியல்கள் தயாரிக்கப்படுதல் வேண்டும். இரு பிரிவும் தலையீடு செய்யக்கூடிய பொதுவான பொறுப்புக்களுக்கான பட்டியல் இருத்தல் ஆகாது.

14. மத்திய அரசுக்கும், பிராந்திய அலகுகளுக்கும் இடையில் சமமான முறையில் வளங்களும், வருமானங்களும் பகிர்ந்தளிக்கக்கூடிய வகையில் நிறுவனரீதியான நடைமுறைகளை மேற்கொள்ளல் வேண்டும்.

இத்தகைய நிர்வாக நடைமுறைகள் யாப்பில் உள்ளடக்கப்பட்டு உறுதி செய்யப்படுவதன் மூலம், இவை ஒரு பக்கச்சார்பாக மாற்றப்படுவது தடை செய்யப்படுதல் வேண்டும். இத்தகைய நடைமுறைகள் நீண்டகால திட்டங்களைத் தயாரிப்பதற்குத் தேவைப்படுபவையாகும்.

15. மேலே குறிப்பிட்டுள்ள குறிக்கோள்களை உறுதி செய்வதற்காகப் பின்வரும் நடைமுறைகள் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

அ. ஜனாதிபதி, பிரதம அமைச்சர், பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளினதும் எதிர்கட்சித் தலைவர்கள், மேலவையின் முதல்வர், பிரதம நீதியரசர், பிராந்திய முதலமைச்சர்களினால் தெரிவு செய்யப்படும் இரு முதலமைச்சர்கள் ஆகியோரைக் கொண்ட சமஷ்டிப் பேரவை ஒன்று அமைக்கப்படும். இப்பேரவையானது அரசு நிறுவனங்களுக்கும், அரசு அதிகார சபைகளுக்கும் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் பற்றிய பிரதான சிபார்சுகளை செய்யும். இப்பேரவையானது கருத்தொற்றுமையின் அடிப்படையில் செயற்படுதல் வேண்டும்.

ஆ. எல்லாப் பிராந்திய முதலமைச்சர்களையும் அங்கத்தவர்களாகக் கொண்ட அதிகாரப் பங்கீட்டு ஆணைக்குழுவானது அதிகாரப் பங்கீடு தொடர்பாக எழுகின்ற பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடும்.

இ. நிதித்துறை ஆணைக்குழுவில் மத்திய அரசும், பிராந்திய அமைச்சர்களும் பிரதிநிதித்துவம் செய்வர். இவ்வாணைக்குழுவானது தேசிய நிதியையும், வருவாய்களையும் பிராந்தியங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிப்பது, உள்நாட்டு, வெளி நாட்டு கடன்களையும், நன்கொடைகளையும் பெற்றுக் கொள்வது போன்ற விடயங்களைத் தீர்மானித்தல், வருவாய்களைப் பெற்றுக் கொள்வது தொடர்பான பிராந்திய அரசுகளின் பிரேரணைகளைப் பரிசீலனை செய்தல் போன்ற விடயங்களில் ஈடுபடும்.

ஈ. சமஷ்டிப் பேரவையின் சிபாரிசின் அடிப்படையில் ஜனாதிபதியினால் நியமனம் செய்யப்படும் ஐந்து அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக அரசு சேவை ஆணைக்குழு இயங்கும். மத்திய அரசின் அரசு அதிகாரிகளை நியமனம் செய்தல், இட மாற்றுதல், சேவையிலிருந்து நீக்குதல், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளை விதித்தல் போன்ற கடமைகளுக்குப் பொறுப்பாக இவ்வாணைக்குழு இருக்கும்.

உ. நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவானது சமஷ்டிப் பேரவையின் சிபாரிசின் அடிப்படையில் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும். இந்த நீதித் துறைச் சேவை ஆணைக்குழுவானது நீதித்துறை அதிகாரிகளினது நியமனம், இடமாற்றம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் போன்ற விடயங்களுக்குப் பொறுப்பாக இருக்கும்.

ஊ. பிராந்திய அதிகார அலகுகளினதும், தேர்தல் தொகுதிகளினதும் எல்லைகளை வரையறை செய்யும் தேர்தல் தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குழு ஒன்று ஏற்படுத்தப்படல் வேண்டும்.

எ. பிராந்திய சபைகளும் அங்கத்துவம் பெறக்கூடிய வகையிலான தேசிய சுற்றுச் சூழல் அதிகார சபை ஒன்று ஏற்படுத்தப்படுதல் வேண்டும்.

ஏ. மத்திய அரசினதும், பிராந்திய சபைகளினதும் பிரதிநிதித்துவங்களுடனான தேசிய முதலீட்டுச் சபை ஒன்று ஏற்படுத்தப்படுதல் வேண்டும். இச்சபையானது வெளிநாட்டு முதலீடுகளை கிரமமாக ஒழுங்குபடுத்துவதற்கும், அவ்வகையான முதலீடுகள் பிராந்தியங்களுக்கு சமமாக விநியோகிக்கப்படுவதை உறுதி செய்வதற்குமான பொறுப்புக்களைக் கொண்டதாக அமையும்.

அதிகாரப் பங்கீட்டுக்கான கட்டமைப்பு

சமஷ்டி அரசியல் கட்டமைப்பு தொடர்பாக கவனிக்கப்பட வேண்டிய மேலும் இரண்டு விடயங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று அதிகார அலகுகள். மற்றது பங்கிடப்பட வேண்டிய அதிகாரம்.

அதிகார அலகு

இலங்கைக்கான பிராந்திய அதிகார அலகுகளைத் தீர்மானிக்கும் போது பின்வருவனவற்றில் ஒன்றையோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவைகளையோ கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும்.

- அ. பிராந்திய அலகுகள் அவற்றுக்கு ஒப்படைக்கப்படவுள்ள அதிகரித்த பொறுப்புகளையும், அதிகாரங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டு முறையாக செயற்படக்கூடியதான பரப்பளவினைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.
- ஆ. பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட பொறுப்புக்களை சிறந்த முறையில் நிர்வகிப்பதற்காக ஒவ்வொரு பிராந்தியமும் புவியியல் ரீதியில் தொடர்பு பட்டவையாக அமைதல் வேண்டும்.
- இ. ஒவ்வொரு பிராந்தியமும் மக்கள் தொகை, மொழி, கலாசாரம் தொடர்பான விடயங்களில் பெரும்பாலும் ஒரே வகையினரைக் கொண்டதாக அமைதல் வேண்டும்.
- ஈ. பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட பொறுப்புக்களான பாதுகாப்பு மற்றும் சட்டம், ஒழுங்கு பற்றிய துறைகள் பயனுள்ளதாக அமையும் விதத்தில் பிராந்திய அலகுகள் நிர்ணயம் செய்யப்படல் வேண்டும்.
- உ. ஒவ்வொரு பிராந்தியமும் பொருளாதாரத் தன்னிறைவை அடைவதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளவைகளாக அமைதல் வேண்டும்.

அமைக்கப்பட வேண்டிய பிராந்தியங்களின் எண்ணிக்கையையோ அல்லது பிராந்திய எல்லைகளையோ நாம் குறிப்பாக முன்மொழியவில்லை. இந்த முக்கியத்துவமுடைய விடயமானது முறையாகக் கலந்துரையாடப்பட வேண்டிய தொன்று என்பதோடு சமாதான நடைமுறையில் ஒரு அங்கமாகவும் கொள்ளல் வேண்டும். எவ்வாறெனினும் எமது ஆவணத்தில் 6 பிராந்திய அலகுகள் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் மேற்கூறப்பட்டுள்ள அடிப்படையில் ஜனநாயக அதிகாரப் பங்கீடும், பிராந்திய அபிவிருத்தியும், இன ஐக்கியமும் நிலைநாட்டப் படுவதற்கு பின்வரும் அடிப்படையில் இலங்கை 6 பிராந்திய அலகுகளாகப் பிரிக்கப்படுவது சாதகமானதாகும் என நாம் கருதுகிறோம்.

1. மேற்குப் பிராந்தியம்: இது பொதுவாக கொழும்பு, களுத்துறை, கம்பஹா, கேகாலை, புத்தளம் ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடக்கியதாக அமையும்.
2. மத்திய பிராந்தியம்: இது பொதுவாக கண்டி, நுவரெலியா, மாத்தளை, குருணாகலை, அநுராதபுரம், பொலன்னறுவை ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடக்கியதாக அமையும்.
3. ஊவாப் பிராந்தியம்: இது பொதுவாக இரத்தினபுரி, பதுளை, மொனராகலை ஆகிய மாவட்டங்களையும், அம்பாறை மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதியையும் உள்ளடக்கியதாக அமையும்.
4. தெற்குப் பிராந்தியம்: இது காலி மாத்தறை, அம்பாந்தோட்டை ஆகிய மாவட்டங்களையும், அம்பாறை மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதியையும் உள்ளடக்கியதாக அமையும்.
5. வட -கிழக்குப் பிராந்தியம்: இது கிளிநொச்சி, யாழ்ப்பாணம், மன்னார், முல்லைத்தீவு, வவுனியா, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடக்கியதாக அமையும்.
6. கிழக்குப் பிராந்தியம்: அம்பாறை மாவட்டத்தை உள்ளடக்கியதாக அமையும்.

மேலே கூறப்பட்டுள்ள விடயங்களைக் கவனத்தில் கொண்டும், ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் அரசியல் முடிவுகளை நடைமுறைப்படுத்தும் தேவைகளை மனதில் கொண்டும் பிராந்திய அதிகார அலகுகளைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு ஒரு எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்படல் வேண்டும். புதிய பிராந்தியங்களை நிர்ணயம் செய்யும் போது தற்போதைய நடைமுறையில் இருக்கின்ற மாகாண, மாவட்ட எல்லைகளை தேவைகளுக்கேற்ற வகையில் மாற்றி அமைக்கலாம்.

அதிகாரப் பங்கீட்டின் அளவு

பின்வரும் துறைகளின் அடிப்படையில் மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அலகுகளுக்கும் இடையில் அதிகாரங்களும் பொறுப்புக்களும் பகிர்ந்தளிக்கப்படல் வேண்டும் என முன்மொழியப்படுகின்றது.

மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள்

1. பாதுகாப்பும், தேசிய பந்தோபஸ்தும்
2. தேசிய பொலிஸ்
3. வெளிவிவகாரம்
4. நீதித்துறை நிர்வாகம்
5. கடல்நீர் எல்லையும், வானவெளியும்
6. குடியேற்றம், குடியகல்வு
7. சுங்கம்
8. நாணயம், வெளிநாட்டு நாணய மாற்றம், வெளிநாட்டு உதவி
9. பங்குச் சந்தையும், பங்கு மாற்றமும்
10. தேசிய வருமான வரி
11. தேசிய அரச சேவை
12. தேசிய வானொலி, தேசிய தொலைக்காட்சி சேவை
13. தேசிய போக்குவரத்து
14. தபால், தொலைத்தொடர்பு
15. தேசிய பல்கலைக் கழகங்கள்
16. தேசிய சுவடிகள்
17. அணுசக்தி
18. கனிப்பொருளும், சுரங்கங்களும்
19. போதைப் பொருட்களும், மருந்து வகைகளும்
20. குடிசனக் கணக்கெடுப்பு
21. அறிவியல் சார் சொத்து

22. வர்த்தக ஏகபோகங்களும், கட்டுப்பாடுகளும்
23. தேசிய, பிராந்திய தேர்தல்கள்
24. பிராந்தியங்களுக்கிடையேயான ஆறுகளும், நீர்ப்பாசனங்களும்.

பின்வரும் நடவடிக்கைகளும், பொறுப்புக்களும் மத்திய அரசிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட போதிலும் அவற்றைப் பிராந்திய நிர்வாகங்களின் ஆலோசனையின் அடிப்படையில் நடைமுறைப்படுத்தல் வேண்டும்.

1. தேசிய துறைமுகங்களாக தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ள பிரதான துறைமுகங்களின் நிர்வாகங்கள், அத்துறைமுகங்கள் அமைந்துள்ள பிராந்திய சபைகளினதும் தேசிய அரசினதும் சமமான பிரதிநிதிகள் அடங்கிய அதிகார சபை ஒன்றினால் நிர்வகிக்கப்படல் வேண்டும். இவ்வதிகாரசபைகள் அத் துறைமுகங்களின் நிர்வாகத்திற்கும், அபிவிருத்திக்கும் கட்டுப்பாட்டிற்கும் பொறுப்பாக இருக்கும். இத் துறைமுகங்களினால் பெறப்படும் வருவாய்கள், நிதித்துறை ஆணைக் குழுவின் தீர்ப்பிற்கிணங்க மத்திய அரசிற்கும், அவ்வப் பிராந்திய அரசுகளுக்குமிடையில் பகிர்ந்தளிக்கப்படல் வேண்டும்.
2. பிராந்திய சபைகளும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யக்கூடிய வகையில் அமைக்கப்படும் தேசிய சுற்றுச் சூழல் அதிகார சபையின் சிபாரிசின் அடிப்படையில் சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பு நடைமுறைகள் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். இவ்வதிகார சபையானது சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பு பிணை, வலுப்படுத்துவதற்கான கொள்கைகளை நிர்ணயம் செய்யும். தேசிய பிராந்திய நிர்வாகங்கள் சுற்றுச் சூழல் தொடர்பான நடவடிக்கைகளில் இக் கொள்கைகளுக்கு அனுசூலமாக நடந்து கொள்ளல் வேண்டும்.
3. தொல்பொருளியல் பிரதேசங்கள்.

பிராந்தியங்களுக்கான அதிகாரங்கள்

பின்வரும் துறைகள் தொடர்பான அதிகாரங்களும், பொறுப்புக்களும் பிராந்தியங்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்படும்.

1. பிராந்தியங்களுக்கான திட்டமிடல்
2. பிராந்தியங்களுக்கான வெளிநாட்டு உதவிகள்
3. பிராந்தியத்திற்குட்பட்ட சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள்

4. பிராந்திய பொலிஸ் சேவை
5. பிராந்திய பாதைகளும், நெடுஞ்சாலைகளும்
6. பிராந்திய நீரோடைகள்
7. பிராந்தியப் போக்குவரத்து
8. பிராந்திய வானொலி, தொலைக்காட்சி சேவை
9. கல்வி, உயர்கல்வி
10. வீடமைப்பு
11. சமூக சேவைகள், புனர்வாழ்வு
12. சுகாதார சேவைகள்
13. தொழிலாளர் விவகாரம்
14. விவசாயம்
15. நீர்ப்பாசனம்
16. மீன்பிடிப்பு
17. பிராந்திய வர்த்தகம்
18. பிராந்திய அரச சேவை
19. உள்ளூராட்சி
20. மத்திய அரசுக்கான அதிகாரப் பட்டியலில் குறிப்பிடாத ஏனைய விடயங்கள்

பின்வரும் விடயங்கள் தொடர்பான அதிகாரங்களும் பொறுப்புகளும் பிராந்திய சபைகளின் பொறுப்பில் விடப்பட்டாலும், அவை மத்திய அரசின் ஆலோசனையுடன் நடைமுறைப்படுத்தப்படல் வேண்டும்.

1. சமஷ்டி சபையினதும், தேசிய சுற்றுச் சூழல் அதிகார சபையினதும் ஊடாக மத்திய அரசைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் இருவரையும், பிராந்திய முதலமைச்சரினால் நியமிக்கப்படும் மூவரையும் பிரதிநிதிகளாகக் கொண்டதாகப் பிராந்திய காணி ஆணைக்குழுக்கள் ஏற்படுத்தப்படும். இக் காணி ஆணைக்குழுவானது ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திற்கும் உட்பட்ட பிரதேசத்திற்குள் காணிப்பங்கீடுகளை நிர்ணயித்தல், காணி அபிவிருத்திக் கொள்கைகளை உருவாக்குதல் ஆகிய துறைகளுக்குப் பொறுப்பாக இயங்கும்.

2. தேசிய முதலீட்டுச் சபையின் ஆலோசனையுடன் கைத்தொழில் துறை செயற்படல் வேண்டும்.
3. துறைமுகங்களும், இறங்கு துறைகளும்
4. சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு

சட்டமும் ஒழுங்கும்

சட்டம், ஒழுங்கு பற்றிய பிரச்சினையானது அதிகாரப் பங்கீடு தொடர்பான விவாதத்தின் ஒரு புரையோடிப் போன விடயமாகும். எனவே, இவ்விடயம் தொடர்பான நடைமுறைகள் எவ்வகையில் கையாளப்படல் வேண்டும் என்பதை சில விளக்கங்களுடன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1. பொலிஸ்மா அதிபரைத் தலைமையாகக் கொண்ட ஒரு பொலிஸ் புடை அமையும். இது தேசிய பிரிவாக அதற்குத் தேவையான விசேட அலகுகளுடனும் பிராந்திய மட்டத்தில் ஒவ்வொரு பிராந்திய பிரிவுகளையும் கொண்டதாக இரு பிரிவுகளாகச் செயற்படும்.
2. பொலிஸ்மா அதிபரையும், பிராந்தியத்துக்கான பொலிஸ்மா அதிபர்களையும், சமஷ்டிசபை, அரச சேவை ஆணைக்குழு ஆகியவற்றின் பிரதிநிதிகளையும் கொண்ட தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு அமைக்கப்படும்.

இவ்வாணைக்குழு பின்வரும் நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பாக இயங்கும்:

..... தேசிய பொலிஸ் பிரிவிற்கான ஆள் சேகரிப்பு, பதவி உயர்வுகள், இடமாற்றங்கள், ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடு.

..... எல்லாப் பிரிவுகளுக்கும்மான சம்பள விதிமுறைகளை அபிவிருத்தி செய்தல்.

..... எல்லாப் பிரிவுகளுக்கும்மான ஆட்சேகரிப்பு, பதவி உயர்வு ஆகியவற்றிற்கான தராதரங்களை நிர்ணயித்தல்.

..... எல்லாப் பிரிவுகளுக்கும் தேவையான விதிமுறைகளை நிர்ணயித்தல்.

3. பிராந்திய மட்டத்தில் பொலிஸ் ஆணைக்குழுக்கள் ஏற்படுத்தப்படும். இவற்றில் மத்திய அரசினதும், பிராந்தியங்களினதும் பிரதிநிதிகள் அங்கம் வகிப்பர்.

இப்பிராந்திய பொலிஸ் ஆணைக்குழுவானது அவ்வப் பிராந்தியங்களுக்குட்பட்ட பிராந்திய பொலிஸ் மா அதிபர் தவிர்ந்த மற்றைய எல்லா உத்தியோகத்தார்களினதும் ஆட்சேர்ப்பு, இடமாற்றம், கட்டுப்பாடு போன்ற விடயங்களுக்குப் பொறுப்பாக செயற்படும். பிராந்திய பொலிஸ் மா அதிபர் தேசிய பொலிஸ் பிரிவினருந்து நியமிக்கப்படுவார்.

4. தேசிய பொலிஸ் பிரிவு பின்வரும் விடயங்கள் தொடர்பான விசாரணைகளுக்குப் பொறுப்பாக இயங்கும்.

..... அரசுக்கும், தேசிய பந்தோபஸ்த்திற்கும் பாதகமான விடயங்கள்

.....ஆயுதப் படையினர் தொடர்பான விடயங்கள்.

..... தேசிய, பிராந்திய தேர்தல் தொடர்பான விடயங்கள்.

..... நாணயம், பணம், முத்திரைகள் தொடர்பான விடயங்கள்.

..... ஜனாதிபதி, பிரதம அமைச்சர், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், குறிப்பிடப்பட்ட உயர் அதிகாரிகள் ஆகியோருக்கு எதிரான விடயங்கள்.

..... அரசு சொத்துக்களுக்கு எதிரான விடயங்கள்.

..... மத்திய அரசுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள பொறுப்புக்கள் தொடர்பான விடயங்கள்.

..... சர்வதேச குற்றங்கள் தொடர்பான விடயங்கள்.

5. பிராந்திய நீதித்துறைக்கு உட்பட்ட ஏனைய எல்லா விடயங்கள் தொடர்பாக விசாரணை செய்யும் பொறுப்புக்கள் பிராந்திய பொலிஸ் பிரிவினருடையதாகும்.

